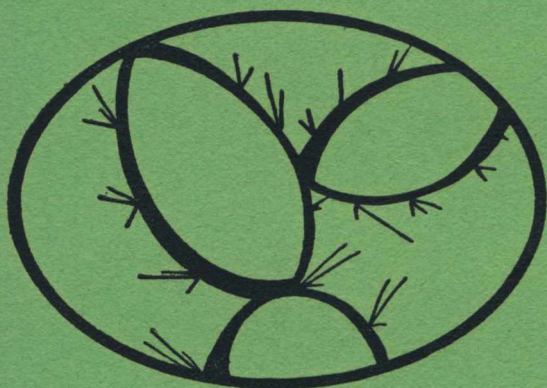

SUCCULENTA

NEDERLANDS-BELGISCHE VERENIGING
VAN LIEFHEBBERS VAN CACTUSSEN EN
ANDERE VETPLANTEN

1960
No. 7

Voorzitter : A. F. H. BUINING, Hamersveld (U.)

Secretaresse : Mevrouw J. GRULLEMANS-VAN BERGHEM,
Hereweg 19, Lisse.

Penningmeester : G. D. DUURSMA, A. Stellingwerfstraat 81,
Leeuwarden.

Redacteur : H. VAN DER VELDE, Hofwijckstraat 17, Den Haag.

Redactie-commissie J. A. Janse, Bennebroek en mej. J. J. van den Thoon, Apeldoorn — Medewerkers: Dr. H. W. de Boer — Dr. B. K. Boom — A. F. H. Buining — C. Bommeljé, den Haag — J. C. van Keppel, Wassenaar — A. J. A. Uitewaal, A'dam.

INHOUD: *Astroloba spiralis* (L.) door A. J. A. Uitewaal, pag. 73 — *Parodia penicillata* spec. nov. door M. G. van der Steeg, pag. 77 — *Lithops salicola* var. *reticulata* de Boer var. nov. door dr. H. W. de Boer, pag. 79 — *Pyrrhocactus wagenknechtii* Ritter spec. nova door Friedrich Ritter, pag. 82 — *Aloë variegata* door G. D. Duursma, pag. 84 — Zaadwinnen door H. Bonefaas, pag. 86 — Cactuspraatje door Malaco, pag. 87.

Nederl.-Belgische Vereniging van Liefhebbers
van Cactussen en andere Vetplanten

SUCCULENTA

VERSCHIJNT MAANDELIJKS.

Redactie-adres: Hofwijckstraat 17, Den Haag

A. J. A. UITEWAAL

Astroloba spiralis (L.) Uitew.

(= *ALOE SPIRALIS* Linn. *Spec. Plant* (1753); *APICRA SPIRALIS* (L.) Willd. 1811, p.p. *min.*; Baker (1880) in *Journ. Linn. Soc.*; *ALOE IMBRICATA* Haw. *Syn. plant. succ* (1804).

Het is met de in de titel genoemde plant eigenlijk een wat vreemde geschiedenis. Het betreft hier een van de eerste succulente planten die vanuit Zuid-Afrika naar ons land werd gebracht en toentertijd in de Amsterdamse Hortus werd gekweekt. Dat was vóór 1700; COMMELIN heeft ze in één van zijn bekende werken, *Praecludia Botanica* (1703), afgebeeld. Dat is alles dus reeds ruim of omtrent 260 jaren geleden. Sindsdien is de onderhavige plant bij ons in de literatuur vrij vaak genoemd, ook wel een hoogst enkele keer afgebeeld, maar werd — helaas — nooit juist geïnterpreteerd! Deze laatste uitdrukking wil zo ongeveer zeggen: er deugde niet veel van. Zelf heb ik de betreffende soort in een overzicht van dit geslacht in *Succulenta* 1939 al eens behandeld (sindsdien is de naam van het geslacht en zijn ook veel auteursnamen veranderd) en heb ik er — gelukkig maar — een goede beschrijving (p. 25–27) en ook afbeelding (pag. 15) van gegeven. Nog nooit was ik echter zo gelukkig geweest de bloeiwijze van de plant te zien; daarom heb ik het geheel nog eens opgenomen, nu ik u ook de bloem kan laten zien, die juist voor deze soort van buitengemeen belang is. Toen de plant voor het éérst bij mij bloeide, heb ik er natuurlijk dadelijk een foto van gemaakt. Nu ik er opnieuw een artikeltje aan wilde wijden, bleek het achteraf onverstandig te zijn geweest niet meteen ook een foto van de plant zelf te hebben gemaakt; het I.V.T. te Wageningen was zo vriendelijk deze nalatigheid weer goed te maken door óók een foto van de plant te doen vervaardigen, nadat deze in de kassen van genoemd instituut opnieuw had gebloeid.

En passant mag ik hier — misschien ten overvloede — toch wel even opmerken, dat de geslachtsnaam *Astroloba* een nieuwe en wettige naam is voor de vroegere onwettige benaming *Apicra*. In *Succulenta* 1947 (pag. 53) kunt u lezen waarom deze verandering noodzakelijk is gebleken.

Er is nu eenmaal altijd wel een reden waarom iets is, zoals het is. Dat

het met de juiste interpretatie van *Astroloba spiralis* sinds eeuwen mis is gegaan heeft ook zijn gronden. In de eerste plaats is deze soort hoogst zelden of niet meer bij ons ingevoerd. In de tweede plaats hebben sommige auteurs zich te gemakkelijk door de soortnaam — „spiralis” duidt op een spiraalvormige stand der bladeren — laten verleiden om andere, weliswaar meer of minder aan de echte *Astroloba spiralis* verwante planten, als zodanig aan ons voor te stellen. Nu is een onjuiste interpretatie iets, waar de besten onzer zich wel eens aan bezondigen, ikzelf niet uitgesloten. Vooral

ASTROLOBA SPIRALIS

foto: I.V.T., Wageningen

wij liefhebbers, wij geven onze planten al vaak een naam vóór we met alle kenmerken van onze planten bekend zijn; in dit speciale geval bedoel ik: alvorens we de bloemen gezien hebben. In duizend-en-één gevallen kunnen we er dat gerust op wagen, maar in twijfelgevallen zouden we ons wel eens deerlijk kunnen vergissen.

Nu is *Astroloba spiralis* min of meer zo'n twijfelgeval, en wel omdat de plant iets weg heeft van planten uit de *Astroloba deltoidea*-groep; de bladeren van de planten van deze laatstgenoemde groep hebben nl. even-

Bloemen van
ASTROLOBA SPIRALIS
(circa 4 maal vergroot).
foto: Uitewaal

eens een ongeveer driehoekige vorm, maar staan over het algemeen horizontaal van de plant af, die van *Astroloba spiralis* daarentegen steeds opgericht. Ook heeft men wel eens planten van de *Astroloba pentagona*-groep voor de onderhavige plant afgebeeld, louter en alleen omdat de bladeren zo mooi spiraalvormig gerangschikt waren. Dit is eigenlijk minder vergeeflijk, want de planten van de pentagona-groep bezitten heel anders gevormde bladeren; deze zijn namelijk lancetvormig — dus langer en naar verhouding smaller — terwijl de blaadjes bovendien van witachtige, puntvormige, min of meer verheven stipjes zijn voorzien.

Doch nu ter zake. *Astroloba spiralis* is onmiddellijk te herkennen als de plant bloeit; d.w.z. aan de structuur van de bloem, die dus erg opvallend moet zijn; dat is ook inderdaad het geval, niet alleen opvallend, maar ook interessant en bij mijn weten zal men in de hele succulentenwereld vergeefs naar een tweede exemplaar zoeken. *) Het kenmerkende voor onze soort is dus gelegen in de bloem. Toen de bekende succulentenkenner HAWORTH een exemplaar in bloei voor zich had, schreef hij daarover (1812; vrij vertaald), dat hij er eigenlijk niet veel van begreep waarom LINNAEUS de naam „spiralis” had gegeven aan een plant, die een spiraalvormige bladstand te zien geeft; hij zou de plant liever „rugiflora” willen noemen, omdat dit de enige plant van de gehele groep was, die een ruwe bloem heeft. Tot zo ver HAWORTH. Wat hij daar zegt, geeft te denken; d.w.z. het gaf HAWORTH te denken, maar vandaag de dag, nu de kennis van dit geslacht is toegenomen, weten we, dat hetgeen HAWORTH nog moeilijk kon begrijpen, helemaal geen puzzel is. Immers van verschillende soorten van dit geslacht kennen we planten, waarvan de bladeren in min of meer rechte, maar ook

*) Een kleine correctie op deze stoute bewering! De bloem van *Astroloba pentagona* variëteit *torulosa* geeft weliswaar enkele op de bloembuis (eigenlijk perigonium) knobbeltes te zien (afbeelding in Succulenta 1936, pag. 170), maar kan toch niet in de verste verte vergeleken worden met hetgeen ons *Astroloba spiralis* te zien geeft.

wel meer of minder sterk spiraalvormige rijen zijn gerangschikt; soms zijn deze vijf rijen zó sterk, eerder onregelmatig, gedraaid dat ze niet of nauwelijks meer te herkennen zijn. Bepaald heeft HAWORTH nu een vorm voor zich gehad, waarvan de bladrijen niet of nauwelijks meer te herkennen waren.

De bloemen van *Astroloba spiralis* zijn inderdaad opvallend. De bloembekleedsels van het bloemdek (= perigonium; alle Aloë-achtigen missen nl. de buitenkrans van kelkbladeren) zijn van een heel merkwaardige structuur, die niet eens zo heel simpel in omschrijvende termen is uit te drukken. Sommige auteurs noemen het sponsachtig-knobbelig, andere spreken van sponsachtig-gekerfd; het is eigenlijk beide goed. Evenals HAWORTH zou men de oppervlakte van de bloem ruw kunnen noemen, maar ze voelt niet bepaald ruw aan in de zin van ruig of stekelig.

Wij geloven hiermede het opmerkelijke van deze soort naar voren te hebben gebracht; belangstellenden vinden nadere gegevens in de gedetailleerde beschrijving aan het slot van dit artikel.

Alvorens echter dit artikel te eindigen, is het misschien wel nuttig even de belangrijkste kenmerken te memoreren waardoor *Astroloba* (het vroegere *Aprica* dus) en het nauw verwante geslacht *Haworthia* zich van elkander onderscheiden. *Astroloba* (de naam duidt er reeds op): de zes korte slippen van de bloemzoom stervormig uiteen gespreid (niettemin onduidelijk zygomorph). Bladeren van de planten van dit geslacht steeds in vijf meer of minder rechte tot sterk spiraalvormige, soms nog nauwelijks te herkennen, rijen geplaatst. *Haworthia*: slippen twee-lippig gerangschikt, het ene groepje van drie slippen gewoonlijk meer opgericht dan het andere. Bladeren in verschillende bladstellingen doch nooit in 5 rijen (hoewel bij soorten als *Haworthia retusa* en *Haw. tessellata* de bladeren een hoogst enkele maal schijnbaar vijfrijig gerangschikt kunnen zijn; o.i. slechts een toevalsvorm).

Uitvoeriger diagnose *Astroloba spiralis* (L.) Uitew. — Planten stamvormend, spruitend, 20 cm of meer hoog, 3-3½ cm, of iets meer in diam., veelal van een verzadigd blauwachtig groen; bladeren in 5 min of meer duidelijke rijen (dakpanvormig), dicht opeen geplaatst, alle ± opgericht, glad, zonder lichte vlekken, ei- tot enigszins lancetvormig driehoekig; met korte, stekende spits, circa 3 cm lang, 1½ cm breed en 4-5 mm dik; bovenzijde jonge bladeren enigszins concaaf, oudere vlak tot lichtelijk convex; onderzijde convex en naar de top scheef gekield; randen en kiel heel fijn, bijna onzichtbaar gekerfd, ruw. Bloemstengel circa 30 cm lang, met vrij veel opgericht-afstaande bloemen, onderaan met enkele vliezige, roodachtig generfde bracteeën; bloemsteeltjes 1-1½ mm lang, met iets langer bractee; perigonium ongeveer 1 cm lang, buisvormig, vlak onder de bloemzoom een weinig vernauwd, onopvallend 6-hoekig, opvallend sponsachtig knobbelig (of wrattig), vooral op de hoeken, witachtig, met lichtgroene overlangse nerven; de 3 buitenste slippen van de bloemzoom bruinachtig geel en enigszins omgebogen-afstaand, de drie binnenste slipjes geel, bijna opgericht, alle met donkerder, vrij brede groenachtige nerf en aan de spits stomp.

VAN DE FLORIADE

Op de derde binnentoonstelling van de Floriade waren er inzendingen van de kwekers W. J. van Kempen uit Nijmegen en van H. van Donkelaar uit Werkendam. Laatstgenoemde firma die voor de eerste maal aan een tentoonstelling deelnam, wist beslag te leggen op twee gouden medailles. Een groepje cactussen, ingezonden door de firma van Zijverden uit Aalsmeer kreeg een eervolle vermelding.

Parodia penicillata spec. nov.

a Parodiae chrysacanthioni costis paucioribus, tuberculis multo majoribus, apice non lanoso, spinis juvenilis comose fasciculatis differt. Planta globosa vel cylindrica, 7-12 cm diam., apice depressa et sine lana; costae 17, in tubercula magna, leviter in spiralibus disposita solutae; areolae rotundae $\pm$ 5 mm diam., lanosae, 12-15 mm distant; spinae 40-60, juveniles comose fasciculatae, adultae aculeatae, divaricatae 15-20, flavidae, 40-50 mm longae, a centrali 1 vix distinctae, radiales $\pm$ 40, flavidae vel quasi sine colore, 8-15 (-20) mm longae, adpressae; flores *Parodiae chrysacanthioni* similes sed rubri.

Patria : Argentina, Cafayate, Prov. Salta.

PARODIA PENICILLATA

foto: Boeren

Plant: bolvormig, 7-12 cm diameter, oudere planten soms cilindrisch tot circa 30 cm lang en dan liggend of hangend groeiende, epidermis fris groen.

Ribben: 17, een weinig spiralend in uitgesproken tuberkels opgelost.

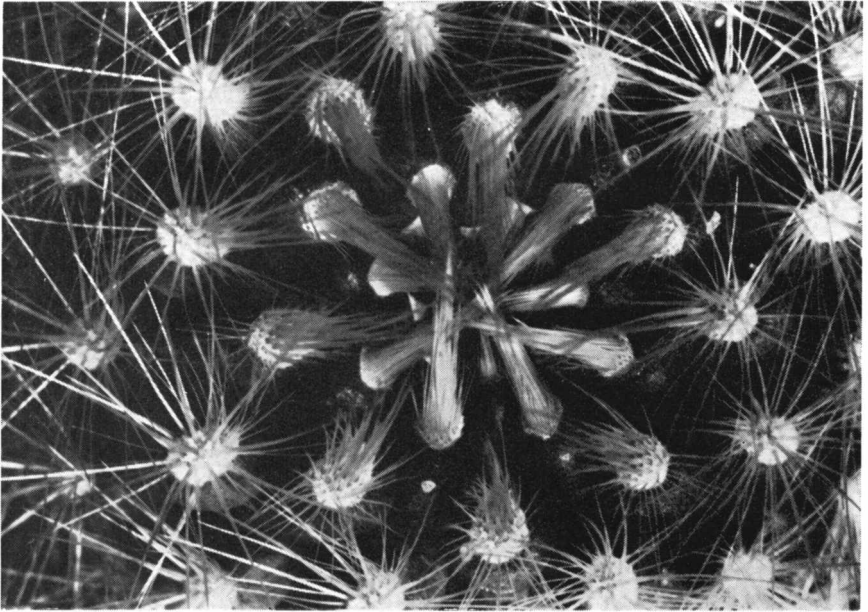
Tuberkels: nagenoeg rond 7-10 mm diam., circa 10 mm lang.

Areolen: circa 5 mm diam. met uitgesproken wolvlit, oudere areolen minder wollig, areolenafstand 12-15 mm.

Dorens: dun, lang, buigzaam, geel tot geelwit of nagenoeg kleurloos, geen scherpe indeling in randdorens en middendorens mogelijk. Eén uitgesproken middendoren loodrecht ingeplant in het hart van het areool, afstaand, tot circa 50 mm lang, soms min of meer gebogen.

Randdorens $\pm$ 40, aanliggend, dunner en lichter gekleurd (nagenoeg kleurloos) dan de centrale doren, veelal in onregelmatige verdeelde groepjes bijeen, in

lengte variërend van circa 8 mm tot circa 15 mm (soms 20 mm). Tussen de centrale doren en de uitgesproken randdorens bevinden zich circa 15 spreidend staande dorens, waarvan er circa 8 de centrale doren symmetrisch omringen en nagenoeg even dik, doch korter dan de centrale doren zijn. De overige spreidende dorens zijn dunner en korter naarmate ze dichter bij de uitgesproken randdorens ingeplant zijn. Op jon-

Een prachtige macro-opname van de doornbundels van *PARODIA PENICILLATA*

foto: Boeren

gere areolen staan alle dorens nog loodrecht ingeplant, dichte gesloten bundels vormend, welke als „varkensharen kwastjes” het ingezonken vegetatiepunt nagenoeg aan het oog onttrekken. Aan deze „kwastjes” ontleent de plant haar naam.

Bloem: Uit de top der plant, rood.

Vindplaats: Door Fehser in 1951 gevonden bij Cafayate in de provincie Salta, Argentinië.

Verspreidingsgebied: Niet bekend. Tengevolge van grote aardverschuivingen na sterke regenval gelukte het bij een expeditie in 1959 niet op de oorspronkelijke vindplaats de planten terug te vinden.

O p m e r k i n g : De plant vertoont zeer veel overeenkomst met *Parodia chrysacanthion*, waarvan zij afwijkt door de veel grovere tuberkels, grotere areolen, grovere en iets lichter geel gekleurde bedoorning, de typische gesloten doornbundels op de jonge areolen en de rode bloem. Verder bloeit *Parodia chrysacanthion* in onze cultures vroeg in het voorjaar – januari – in tegenstelling met *Parodia penicillata*, voor welke laatste de bloeitijd in juni–juli valt.

Het bestaan van deze plant is reeds vermeld door BACKEBERG in „Die Cactaceae”, deel III, pagina 1608, laatste regel.

Door DR. B. K. BOOM is een geconserveerde bloem naar het Rijksherbarium te Leiden gezonden waar t.z.t. eveneens een plant gedeponereerd zal worden. Tevens zal zo spoedig mogelijk vermeerdering dezer plant naar de I.O.S. Schutzsammlung te Zürich gezonden worden.

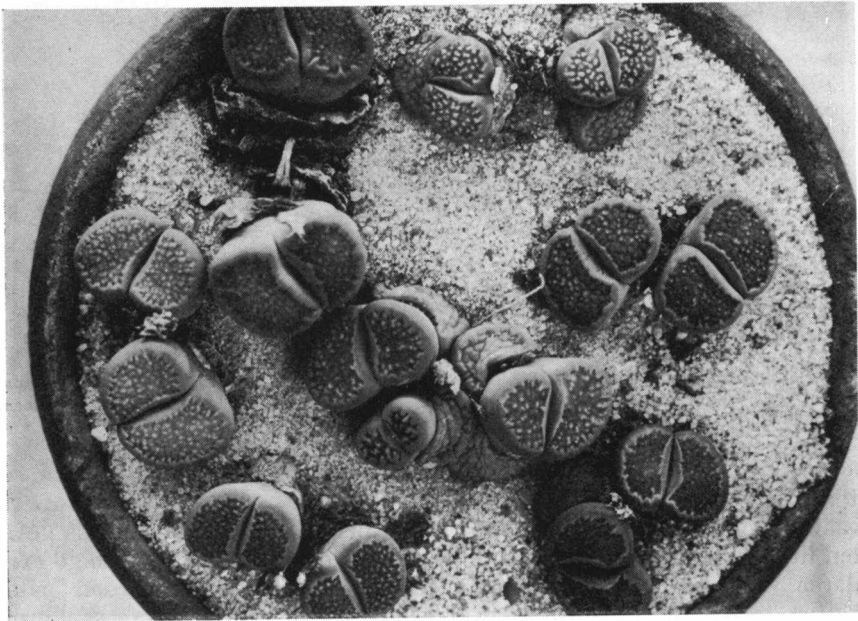
Lithops salicola var. *reticulata* de Boer var. nov.

LITHOPS SALICOLA L. Bol. *apice griseobrunnea, fenestra rubrobrunneo-reticulata differt.*

Habitat: Kaap Provincie, in de nabijheid van Kraankuil, 45 km ten zuiden van Hopetown.

Coll.: Dr. A. L. Geyer, juni 1959.

Het venster van *Lithops salicola* L. BOL. kan weliswaar zeer verschillend van kleur zijn — olijfgroen, grijsgroen, donkergroen, roodachtig, vleeskleurig — en een zeer verschillend aantal lichtkleurige eilandjes bevatten, een netwerk van lijnen komt daarin niet voor. Als vindplaatsen van *Lithops salicola* worden opgegeven : Oranje Vrijstaat : bij Luckhoff, zowel in een

LITHOPS SALICOLA VAR. RETICULATA de Boer (vergroting $\frac{1}{2}$ X)

foto: de Boer

zoutpan, welke in het regenseizoen onder water staat, als op droge kalkgrond en in het Fauresmith district op de farm „Rose Marie” in zoutpannen. Volgens een mededeling van DR. A. L. GEYER komt *Lithops salicola* echter niet alleen in de Oranje-Vrijstaat voor, doch kan deze soort ook bij duizenden ten zuiden van de Oranje Rivier, dus in de Kaap Provincie, ongeveer 50 km ten zuiden van Hopetown worden gevonden.

In juni 1959 werden door DR. A. L. GEYER in de nabijheid van Kraankuil, ongeveer 45 km ten zuiden van Hopetown, op een kleine, vrij dicht met laag struikgewas begroeide heuvel, welke bestrooid was met kleine, bruine steentjes en waarop geen kalkformatie zichtbaar was, een aantal

lithopsplanten gevonden, welke op het bovenzvlak een netwerk van roodbruine lijnen hadden en daardoor enige gelijkenis met *Lithops hallii* DE BOER vertoonden.

DR. GEYER was zo vriendelijk, mij daarvan een 7-tal tweekoppige exemplaren toe te zenden. Al spoedig bleek mij, dat de gelijkenis met *Lithops*

LITHOPS SALICOLA VAR. RETICULATA de Boer. Terwille van de duidelijkheid van het netwerk van roodbruine lijnen in het venster is deze opname zeer sterk vergroot opgenomen.
foto: de Boer

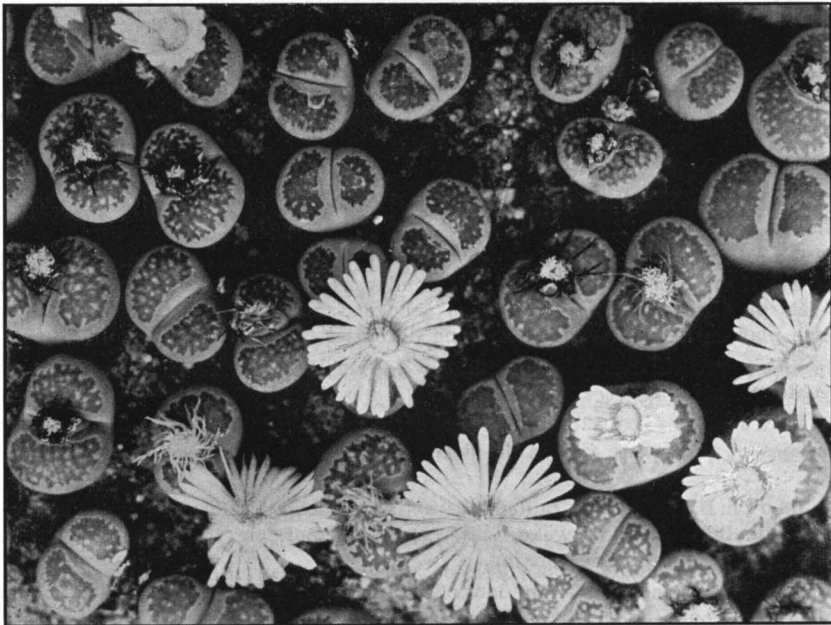
hallii slechts oppervlakkig is. *Lithops hallii* nl. heeft geen groot, open venster en het bovenzvlak is voorzien van een netwerk van vrij smalle groeven, waarin roodbruine lijnen voorkomen. De bedoelde door DR. GEYER gevonden lithops bezit echter een groot open venster, waarin, bij sommige exemplaren veel, bij andere weinig lichtkleurige eilandjes worden aangetroffen, terwijl in het venster, om de eilandjes, een netwerk van roodbruine lijnen zichtbaar is. Daar de gevonden planten, wat afmetingen en vorm betreft, overigens overeenkwamen met *Lithops salicola* L. BOL., heb ik deze afwijkende variëteit *Lithops salicola* var. *reticulata* genoemd.

De kleur van het bovenzvlak (eigenlijk van het venster, dat bijna het gehele bovenzvlak beslaat) is bij deze variëteit meestal grijsbruin, bij een enkel exemplaar iets loodkleurig, bij andere meer bruinrood. De grijsbruine en iets loodkleurige exemplaren groeien meestal verborgen tussen het lage struikgewas, doch de enkele planten, welke op open plekken tussen het struikgewas werden aangetroffen, waren bruinrood.

Evenals bij *Lithops salicola* L. BOL. het geval is, vertoont deze nieuwe variëteit meestal een lichte rand om het venster en ook de eilandjes in het venster zijn vrij licht grijsbruin tot geel van kleur. Bij de vensters, waarin

vele eilandjes voorkomen, ligt elk eilandje in een maas van het netwerk van roodbruine lijnen; het eigenaardige is verder, dat ook bij de exemplaren met vensters, waarin weinig eilandjes voorkomen, meergenoemd netwerk evengoed aanwezig is, doch in het merendeel van de mazen daarvan komen geen eilandjes voor. De roodbruine lijnen liggen in het groeistadium van de planten niet in voren of groeven, doch zij zijn min of meer verzonken beneden het oppervlak van het venster; in het ruststadium, waarbij de planten door gebrek aan water enigszins ingeschrompeld zijn, is het venster om de eilandjes (welke overigens altijd iets boven het oppervlak van het venster uitsteken) min of meer ingezonken, waardoor het netwerk van roodbruine lijnen om de eilandjes in ondiepe groeven komt te liggen.

Het meergenoemde netwerk is bij alle planten niet even sterk op de

LITHOPS SALICOLA L. Bol. — Let op de tekening van de vensters foto: de Boer

voorground tredend, doordat het soms vlak onder het oppervlak van het venster schijnt te liggen, bij andere exemplaren echter dieper in het weefsel blijkt te zijn verzonken.

Is het eerstgenoemde het geval, dan zijn de lijnen van het netwerk zeer duidelijk zichtbaar en prachtig roodbruin van kleur; is het laatste het geval, dan zijn de lijnen van het netwerk waziger en is de kleur minder duidelijk roodbruin, waardoor het geheel minder sterk op de voorgrond treedt. Ook zijn de vensters in het groeistadium van de planten — dus bij ons in het voorjaar en in de voorzomer — over het algemeen veel duidelijker van een netwerk voorzien dan in de herfst en in de winter, wanneer de oude bladeren (ten bate van de nog grotendeels in het corpusculum verborgen jonge bladeren) langzamerhand hun frisse kleur en duidelijke tekening beginnen te verliezen.

Pyrrhocactus wagenknechtii Ritter sp. nova

Simplex, hemisphaericus, radice rapacea flavida; costis 18-22, subcinerascenti viridibus obtusis depressis tuberculatis; areolis magnis subimmersis; aculeis nigricantibus, 6-8 marginalibus, 1-4 centralibus subrectis; floribus infundibuliformibus diversis coloribus; fructibus flavidoviridibus cavis floccis albis instructis; seminibus parvis brunneis tuberculatis, hilo basali.

Plant enkel, halfkogelvormig, later dikwijls iets langwerpig, circa 6-9 cm diam., grijsachtiggroen, dikwijls door de zon bruinachtig of geelachtig verbrand, met verzonken bedoornde tot onbedoornde top, met dikke harde geelachtige penwortel en vernauwde wortelhals.

Ribben 18-22, stomp, slechts $\frac{1}{2}$ - $\frac{3}{4}$ cm hoog, circa 1 cm breed, tussen de areolen smaller, daaronder iets tot krachtig knobbelig, bij oude planten steken de knobbels bij de areolen vrijwel bootvormig naar voren met de daarin iets verzonken areolen, ribben boven de areolen diep ingesneden; bij jonge planten zijn de ribben sterk opgelost in kleine knobbeltjes.

Areolen $\frac{1}{2}$ tot meer dan 1 cm lang, $\frac{1}{3}$ - $\frac{2}{3}$ cm breed, $\frac{3}{4}$ - $1\frac{1}{2}$ cm van elkaar verwijderd, met grijs vilt.

Dorens vrij krachtig, vrijwel geen verschil tussen rand- en middendorens, alle zwart en later grijs wordend, middendorens 1-4 van 2-3 cm lengte, meer rond of iets plat, recht of iets naar boven gebogen, randdorens 6-8 van 1-2 cm lengte; jonge planten hebben zeer kleine fijne dorentjes.

Bloem dicht bij de top, reukloos, 3-4 cm lang met 3-3 $\frac{1}{2}$ cm wijde opening, trechtervormig.

Vruchtbeginsel groen met fijne smalle groenachtige of bruinachtige schubjes en veel witte wol in de oksels, dat het vruchtbeginsel vrijwel geheel bedekt.

Bloembuis aan de buitenzijde als het vruchtbeginsel, en bovendien aan het einde rijkelijk veel fijne, weke, witte, gewonden borstels, trechtervormig, 1-1 $\frac{1}{4}$ cm lang met 1,2-1,4 cm brede opening.

Nectarkamer 2-3 mm lang, 3-4 mm wijd, met bleke tot karmijnkleurige bodem, half open door de tegen de stamper leunende onderste meeldraden.

Meeldraden wit, nooit rood, de onderste en de bovenste vrijwel even lang 8-12 mm, helmknopjes crème tot vrijwel wit, de inplanting gaat van de nectarkamer tot dicht bij de zoom naar boven.

Stamper 2-2 $\frac{1}{2}$ cm lang, circa 2 mm dik, onderaan meer karmijnkleurig, boven meer bruinrood of lakrood, de 4-5 mm lange, samenneigende eveneens bruinrode circa 10 stempels steken boven de zeer diep staande helmknopjes uit.

Bloembladen 1 $\frac{1}{2}$ -2 $\frac{1}{2}$ cm lang, 1-8 mm breed, aan de voet smaller, boven kort of langer toegespitst, zeer variabel in kleur, groenachtig geel tot bruinachtig geel tot geelrood tot bruinrood tot bijna roodachtig wit, de buitenste bloembladeren meer of minder karmijnkleurig.

Vrucht geelachtig groen met sterk ontwikkelde wol in de oksels der schubjes, huidachtig, hol met een rond gat in de bodem waardoor het zaad spoedig valt.

Zaad circa 1 mm lang, $\frac{2}{3}$ mm breed, $\frac{1}{2}$ mm dik, bruin, dof grof knobbelig geribd, aan de rugzijde iets kielvormig; hilum aan de buikzijde van de top, rondachtig, wit, daarboven aan de rand van de rugzijde een naar voren stekend knobbeltje.

PYRRHOCACTUS WAGENKNECHTII

foto: Ritter

Vindplaats dicht bij de stad La Serena, Noord Chili.
Groeiplaats alleen van de vindplaats bekend.

Systeem: nauw verwant met de verder naar het zuiden groeiende *Horridocactus nigricans* (Linke) Backbg et Doelz. De foto is op de vindplaats gemaakt.

Ik noem deze soort naar haar ontdekker de heer Rudolf Wagenknecht in La Serena.

De soort is bekend onder nr. FR 487.

Als herbariummateriaal zijn het type met zaadmonster gezonden naar de „Städtische Sukkulentsammlung“ te Zürich, Zwitserland.

Vertaler: A. F. H. BUINING.

Het julinumnummer van „Kakteen und andere Sukkulenten“ bevat op de omslag een fraaie afbeelding van *Wilcoxia poselgerie* (Rumpl.) Br. en R. De heer Gräser vertelt interessante bijzonderheden over *Astroph. myriostigma* met gegolfde ribben. Hij kreeg deze planten uit zaden van *A. myriostigma*. Enige ervan waren vierribbig en zonder de bekende vlokjes. Als bijzonderheid kregen verscheidene dezer planten, uitgaande vanaf de areolen, over de ribben flauw gegolfde verhogingen. Nadat de plant gebloeid had, werd ze meermalen als moederplant gebruikt en met andere vierribbige nuda's bestoven. Ook uit deze nakomelingschap kwamen planten voor met gegolfde ribben. Het is wel aan te nemen dat het hier een bijzondere erfelijke aanleg betreft.

De heer H. Herre schrijft over het zuidelijk deel van Zuid-West-Afrika en Richtersveld. Interessant is ook het artikel van dezelfde schrijver over *Tavaresia angolensis*.

Felix Krähenbühl vertelt over *Strombocactus disciformis*. Hij zegt dat deze cactus al heel wat namen heeft gekregen, doch dat de plant dezelfde is gebleven. Zij is vrij lastig in cultuur, groeit heel langzaam, maar bloeit desondanks elk jaar. In de winter worden ze niet en in de zomer spaarzaam water gegeven. Hij plaatst de planten in het bovenste deel van zijn kas, slechts drie centimeter van het glas verwijderd.

Aloë variegata

Een der mooiste vetplanten blijft toch altijd maar de afgebeelde *Aloë variegata*. Mooi door haar regelmatige vorm, de fraai getekende bladeren en de prachtige bloemen.

Bij goed onderhouden exemplaren, zoals wij soms bij de echte plantenliefhebbers op een vensterbank aantreffen, zijn de driekantige bladeren van de onderkant af dicht over elkaar heenliggend, tot een prisma gerangschikt. Heeft de plant het te warm gehad, dan groeit ze meer in de lengte en blijven de bladeren ook niet zo mooi kort en stevig; heeft ze echter te lang droog gestaan, of te veel in de zon, dan verschrompelen de onderste bladeren en wordt het mooie regelmatige uiterlijk geschaad.

De hoofdkleur is heldergroen met witte vlekken en strepen. De Fransen noemen haar daarom papegaai-aloë, ook de namen zebra-aloë en tijgercactus vinden wij in oude beschrijvingen wel eens meer vermeld, welke benamingen eveneens op de karakteristieke bladtekening wijzen.

In tegenstelling tot andere Aloë's die een lange bloemstengel krijgen, vormt *Aloë variegata*, als ze volwassen is, nabij het hart van de plant een bloemstengel van 20 tot 30 cm lengte, waaraan zich een dertigtal levendig rood gekleurde, 4 cm lange buisvormige bloemen ontwikkelen, welke zich, de een na de ander openen, zodat de gehele bloeitijd soms drie tot vier weken duurt.

Een zeer goede eigenschap van deze plant is, dat de bloemen zich in de winter of het vroege voorjaar ontwikkelen, dus op een tijdstip waarop er niet zo veel vetplanten in bloei zijn. Geen wonder, dat vele vetplantenverzamelaars zich beijveren een paar van deze planten in hun bezit te krijgen. Niet allen hebben er echter evenveel succes mee. Men moet in de eerste plaats er rekening mee houden, dat *Aloë variegata*, daar ze een winterbloeier is, des winters niet te droog mag staan; maar doorlopend vochtig mag ook weer niet. Zij die niet de beschikking hebben over een warme kas en hun planten des winters in de kamer moeten onderbrengen, zette deze Aloë bijvoorbeeld in de vensterbank voor een raam op het zuiden. We geven dan regelmatig zoveel water, dat de aarde in de pot niet uitdroogt, liefst lauw water op het schoteltje. Daar door een te langdurig vochtig blijven van de aarde de wortels spoedig gaan rotten, zorgen men op de bodem van de pot een flinke laag potscherven aan te brengen, zodat het water gemakkelijk kan weglopen.

Als grondsoort nemen we bladaarde en oude broze klei, half om half, vermengd met een flinke hoeveelheid grof zand of wat gravel — dat is het grove gruis dat men voor de tennisbanen gebruikt. In het voorjaar vermijden we een te sterke zonbestraling, want door de tere kleur der bladeren krijgt ze gemakkelijk brandvlekken, welke niet alleen de plant ontsieren, doch het tere bladweefsel vernietigen. Brengt men in het voorjaar de vetplanten in het zomerkasje, dan geven we haar een beschaduwde plaatsje. In de voorzomer kan men geleidelijk wel wat meer zonlicht geven, doch tegen het midden van de zomer begint haar rustperiode en houde men ze weer iets beschaduwde, waardoor zij niet zo veel water behoeft als de overige vetplanten in die tijd.

Tijdens de zomer moet men er bij het water geven der planten wel op letten, dat *Aloë variegata* zo weinig mogelijk "over de kop" gegoten wordt, want daar kan ze beslist niet tegen. Het water blijft dan tussen de bladeren staan en dit heeft al aan menig mooi exemplaar het leven gekost.

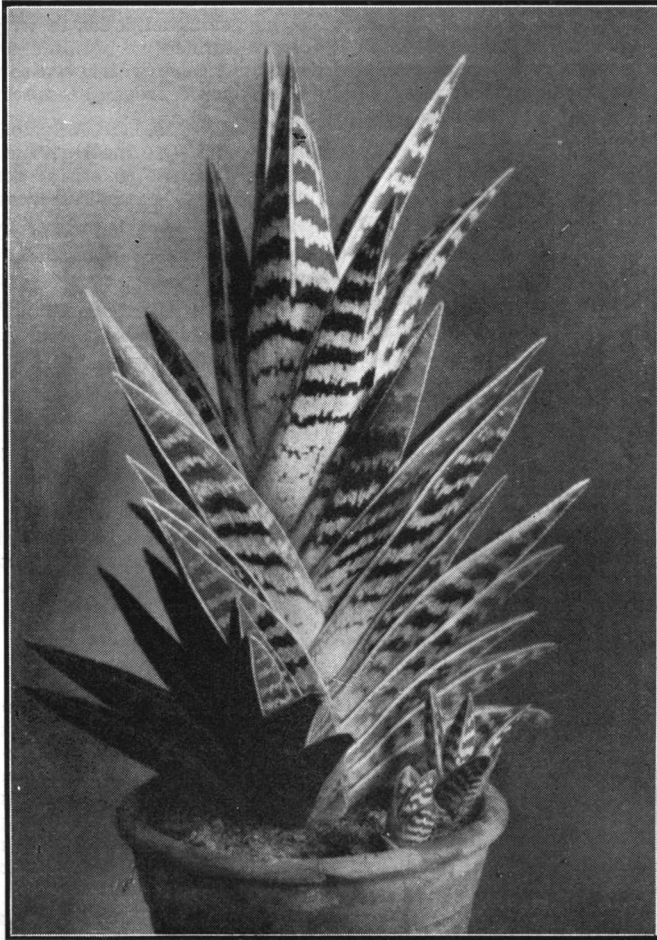
We gieten dus uitsluitend op de aarde rondom de plant, hoewel het natuurlijk geen kwaad kan de gehele plant eens een keertje af te spuiten, vermits dit maar in een temperatuur gebeurt die zo hoog is dat de plant binnen enige uren weer droog is. De natte plant mag niet in het zonnetje drogen.

Neemt men bovengenoemde voorzorgen in acht, dan zal de cultuur verder geen moeilijkheden opleveren, en heeft men na een paar jaren reeds prachtige planten, welke niet nalaten indruk te maken. Door de fraaie vormen en de typische bladtekening vallen ze direct op. Vooral tussen sterk bedoornde cactussen geven ze een fraai effect.

De vermeerdering geschiedt heel gemakkelijk door uitlopers, welke zich, als men

de moederplant enige jaren laat staan en dus niet verpot, voldoende ontwikkelen. Aan de voet van ieder blad is in principe de mogelijkheid tot vorming van een nieuwe stek aanwezig, kenbaar aan een kleine verhevenheid welke bij het verwijderen van een der bladeren aan de voet der plant zichtbaar wordt. Afzonderlijk opgepot, zijn de stekken na enige jaren reeds vrij aardige plantjes geworden. Met doe echter goed niet alle zijscheuten ineens van de oude plant te verwijderen, aangezien zich dan niet zo spoedig weer nieuwe plantjes ontwikkelen.

Ten slotte nog iets uit de geschiedenis dezer aanbevelenswaardige en interessante

ALOE VARIEGATA

foto: Uitewaal

plant. Zij werd in 1701 door Wilh. Adr. van der Stel, de toenmalige gouverneur-generaal van Zuid-Afrika, naar de Amsterdamse hortus overgebracht. Dat was in de tijd toen ons land machtig was en de toon aangaf in de wetenschappelijke wereld. Er verschenen zeldzaam mooie werken, zoals b.v. „Praeludia botanica ad publicas plantarum Exoticarum demonstrationes dicta in horto medio, in 1715 door Commelin te Amsterdam uitgegeven, waarin onze *Aloë variegata* als „*Aloë africana humilis foliis ex albo et viridi variegatis*” werd beschreven en afgebeeld.

ZAADWINNEN

Het oogsten der vruchten en schoonmaken der zaden

In het algemeen kan gezegd worden dat we de vruchten gaan oogsten als ze rijp zijn. We wachten dus niet tot de zaden uit de vruchten vallen doordat de schillen geheel verdroogd zijn. We oogsten bij goed drogend weer, zodat de wondjes die ontstaan bij het plukken, snel drogen. Voorzichtig met water geven.

Enkele aanwijzingen volgen hier .:

REBUTIA: de vruchten zijn rijp in circa 1½ à 2 maanden. Wanneer de schil nog niet verdroogd is, oogsten, dan hebben we geen verliezen en we kunnen de vruchten laten drogen en de zaden zijn daarna zeer gemakkelijk schoon te maken, d.w.z. de schillen scheiden van de zaden.

NOTOCACTUSSEN: oogsten wanneer de vruchten slap worden en daarna laten drogen.

ASTROPHYTUMS: oogsten zodra de vruchten in elkaar zakken en de schillen verkleuren.

MAMMILLARIA: rijpe bessen oogsten. De bessen zijn, wanneer ze volgroeid zijn — in vele gevallen in 2 à 3 dagen — zeer snel rijp. De nog natte vruchten zijn gemakkelijker schoon te maken dan reeds verdroogde vruchten. We snijden ze overlangs open en schuiven met een mesje het slijmerige vruchtvlees met de zaden uit de schil en smeren dit op een vel papier uit. Laten dan het vruchtvlees drogen en de zaden zijn

daarna gemakkelijk los te wrijven. Vervolgens kunnen we b.v. in een eierdopje, de zaden in een weinig water wassen en op een doekje drogen en schoon wrijven.

GYMNOCALYCIUMS: zodra vruchten rijp zijn - de meeste vruchten kleuren. Ze schimmelen echter gemakkelijk, zodat tijdig schoonmaken wenselijk is.

ECHINOPSIS en vele *Cereussen*: oogsten wanneer de schillen slap worden.

HARRISIA: rijpen duurt vrij lang. Vruchten kleuren fel rood.

NEOLLOYDIA: bessen oogsten, wordt langer gewacht dan verdrogen de besjes en veel zaad gaat verloren.

Hetzelfde kan gezegd worden van *Malacocarpus*, *Lophophora* e.d. besvormige vruchten.

MESEMS, *Lithops*, *Faucaria* en vele andere soorten kunnen we pas oogsten aan het einde van de rusttijd, d.w.z. ca. 6 à 8 maanden na de bloei.

Het ontsmetten.

Zaden die u aan het Clichéfonds gaat schenken behoeft u niet te ontsmetten, daar zorgen wij wel voor. We doen dat met een niet te sterke oplossing van Superol of Chinosol. De zaden doen we in een eierdopje en voegen daarbij, afhankelijk van de hoeveelheid zaden, een half of heel theelepeltje vloeistof toe. Wrijven zaden en vloeistof door elkaar en drogen ze daarna door ze in een zacht linnen doekje droog te wrijven. Voor de zaden die u zelf wilt behouden en zaaien, kunt u gerust van deze tip gebruik maken. Het voorkomt smeul bij het ontkiemen der zaden. We bewaren de zaden zó, dat verse lucht kan toetreden. Zaden ademen ook. In papieren zakjes of doosjes is beter dan in luchtdichte glazen buisjes of flesjes.

Zaden die snel hun kiemkracht verliezen bewaren we lang in de natuurlijke verpakking - de schil -; maar droog, dus niet in de kas, maar in een kast in huis. Vochtige, niet ontsmette zaden schimmelen gemakkelijk.

Zorg ervoor dat de naam bij de zaden blijft, dat is zeer belangrijk, want vele zaden zijn reeds naamloos overleden.

Stuurt u zaden aan het Clichéfonds, weest dan secuur; stel vast dat de plant waarvan de zaden geoogst werden een juiste naam draagt en dat er geen kruising is gemaakt. Helpt de soortenlijst van ons fonds uit te breiden met betrouwbare soorten. Elke hoeveelheid is welkom van alle soorten; ook van „gewone” planten. We houden ons aanbevelen! U kunt ze sturen aan de schrijver van deze regels, die u bij voorbaat hartelijk dank zegt.

Mijn adres luidt als volgt: HANS BONEFAAS, Bunschotensestraat 80, den Haag.

Cactus-praatje (vervolg)

Enten kan noodzakelijk zijn om de plant eerder tot bloei te brengen. Een op eigen wortel moeilijk te kweken plant — dat is dus een plant die zich in ons wisselvallig klimaat niet thuis voelt — kan door enten, dus met behulp van een onderstam, beter groeien en bloeien. Maar het enten kan ook worden aangewend om een bepaalde soort vlugger te vermeerderen; een goede onderstam kan een minder snel groeiende plant eerder dan normaal tot het leveren van stekken dwingen, maar deze wijze van vermeerderen is slechts dan goed te keuren als we de jonge stekken van de moederplant — in dit geval van de geënte plant — verwijderen om deze vervolgens zelfstandig verder op te kweken.

Ik heb mij laten vertellen dat er in Zwitserland liefhebbers zijn die alle planten enten, doch als de plant een grootte heeft bereikt van een vuist, gaan ze er weer af en laten zij de plant weer normaal, dus zonder hulp van een onderstam, verder groeien. In Engeland daarentegen ent men vrijwel in het geheel niet. De heer Blackwood vertelde mij dat ongeënte *Mammillaria's* aanvankelijk enige moeilijke jaren doormaken, doch daarna goed aan de groei gaan en planten van 8 jaar en ouder ongeënt groter en mooier van bedoornig zijn dan geënte exemplaren.

Het enten zelf is een vrij gemakkelijk werkje; het kiezen van de juiste onderstam is vrij moeilijk en eist een lange reeks van jaren van zoeken en proberen. Vroeger keken we niet zo erg nauw, we entten wat we noodzakelijk achtten en het resultaat was het ene jaar gunstiger dan het andere, en . . . we waren over de resultaten meer dan tevreden. Tegenwoordig worden er andere eisen gesteld. Vroeger dachten wij er niet aan koude en warme onderstammen te onderscheiden. Uit de aard der zaak groeit een koude onderstam bij een lagere temperatuur sneller dan een warme onderstam. Het is ook gebleken dat een warmte behoevende plant, geënt op een koude onderstam, veel minder gevoelig wordt voor koude. Dat geldt voor *Pilocereus*, *Cephalocereus* en onder meer voor de warme soorten uit Zuid-Californië en Mexico. Deze kunnen hier slechts goed gekweekt worden op koude verdragende onderstammen.

Het is toch een niet te onderschatten voordeel, dat een koude onderstam die in het voorjaar eerder aan de groei gaat dan het zogenaamde warme onderstuk, veel stabielier blijft, en de entstam niet geheel leeggezogen wordt, hetgeen in de meeste gevallen een verlies ofwel opnieuw enten van de plant betekent.

Hoe moet men eigenlijk enten? Ach, een vaste stelregel staat er niet voor. De een doet het zus, de ander weer zo, en het gaat beide evengoed. Ik heb mijn licht eens opgestoken bij enige liefhebbers, die reeds een aantal jaren ervaring hebben wat het kweken, zaaien en enten van cactussen betreft.

* *
*

De heer C. Bommeljé schrijft: Vele verzamelaars hebben hun eigen methode van enten. Knutselaars maken allerlei apparaten waarmede goede resultaten bereikt worden. Voor de gewone entingen met een vlakke snede geven de elastiekjes nog altijd de beste resultaten. Zij geven de noodzakelijke, blijvende druk. Door meer of minder elastiekjes te gebruiken kan de druk geregeld worden. Voor grote entingen is afkanten van de entstam noodzakelijk, in verband met de spruitvorming rond het entstuk is dit bij elke enting aan te bevelen.

De heer C. Bommeljé heeft ook een boekje geschreven over de behandeling van cactussen en andere succulenten. Iedere cactusliefhebber zou ik aanraden dit boek aan te schaffen. Vele onderwerpen die u thans nog duister lijken, zullen door lezing van zijn boekwerk „Cactussen” opgehelderd worden.

De heer Bonefaas ent bij goed droog weer, met noordelijke of oostelijke wind. Hij ent buiten, snijdt de onderstam en entstuk met een zeer scherp en schoon mes door, plaatst beide planten op elkaar, doet er twee, uit bromfietsbinnenband geknipte elastiekjes om en zet de planten in de zon en wind om daardoor de wonden zo snel mogelijk te laten drogen en infectie te voorkomen. Na één à drie dagen bij jonge planten en drie tot vijf dagen bij oudere, worden de elastiekjes verwijderd en de planten weer normaal over de kop gegoten.

Van de dit jaar tot eind juni gemaakte entingen — ongeveer 300 — zijn er slechts twee mislukt. Mooi passende en goed gesloten entingen zijn het resultaat.

Ik heb deze methode ook eens toegepast en ik moet bekennen dat het uitstekend gaat. Plantjes die ik 's morgens entte, zaten dezelfde avond vast en en rondom de onderstam en entstuk had zich reeds een mooi laagje callus gevormd.

* *
*

De heer Arie Janssens doet het met behulp van elastiekjes en een propje watten bovenop het entstuk. Heeft hij er veel te enten, dan wordt de onderstam aan stukjes van plm. 7 cm gesneden en het entstuk er op gezet. De elastiekjes gaan er over, na van te voren de onderkant van de entstam schuin weggesneden te hebben, hetgeen de wortelvorming bevordert. De op de laatste manier geënte plantjes worden in een lege bak of pot gezet, dus zonder aarde, en blijven daar een dag of veertien staan om vervolgens opgepot te worden. Is de weersgesteldheid warm en zonnig, dan gaan zowel entstam als entstuk vrij vlug aan de groei.

* *
*

De heer van der Houven ent niet maar lukraak, doch zoekt wel ter dege die onderstammen uit welke voor de te enten planten het meest geschikt zijn. Hij zegt o.a.: het zoeken naar de juiste onderstam voor de meest daartoe geëigende plant is : overeenkomst in groei en bedoorning; ook wat betreft de bloeiwilligheid, Dit vereist echter veel ervaring en oplettendheid. Geeft uw ogen de kost en bezoekt die liefhebbers welke kunnen bogen op een jarenlange ervaring. Zij zullen u zeker met raad en daad bijstaan.

* *
*

Frič, een bij zijn leven goede kenner van de succulente planten, wijst er wel degelijk op dat het geslacht Rebutia bij het enten zijn eisen stelt. Hij schrijft n.l. dat Rebutia's geënt op Echinopsis en Trichocereus pasacana wel is waar zeer langzaam groeien, doch dat de vorm van de plant constant blijft. De planten deformereren niet, maar de bloei is niet zeer groot. Op Trichocereus spachianus en Tr. macrogonus geënt maken de entstukken vele stekken, de groei van deze stekken is niet zo mooi, ze deformereren en de bloei is zeer gering en laat. Op Cereus peruvianus, Cereus dayamie en Cereus formosus doen Rebutia's het goed en geven zeer veel bloemen. Op hoge onderstammen geënt worden het vaak prachtstukken. Op Pachycereus marginatus, welke wij als entstam vrijwel niet gebruiken, groeien de Rebutia's goed in de zomermaanden, doch gedurende de wintermaanden leveren ze moeilijkheden op doordat de planten deformereren. Op Opuntia's geënt groeien ze snel, maar worden van binnen dikwijls hol. Opuntia's zijn voor de Rebutia's alleen maar te gebruiken voor een snelle vermeerdering van deze planten. Gedurende de wintermaanden moeten alle Rebutia's koud staan bij een temperatuur van 4-6 gr. Celsius.

Zo ziet men dat er vele wegen zijn om tot goede resultaten te komen. Ook hier geldt ten slotte het gezegde: ondervinding is de beste leermeesteres!

In juli is de behandeling van onze planten vrijwel dezelfde als de vorige maand. We moeten nu de planten een zomerbehandeling geven, d.w.z. zoveel mogelijk zon, licht en lucht. Opletten dat ze niet verbranden door een te felle zonbestraling. Leg over uw zaailingen een stukje vloeipapier, zodat ze niet te snel uitdrogen. Bij donker weer is het wenselijk dat u het er weer af haalt.

Wordt vervolgd

MALACO.

D. BOUWMAN

Binnenl. Groothandel
Export

Grote sortering Cactussen
en prima Vetplanten

DIJKWEG 56a - NAALDWIJK - TELEFOON K. 1740-5168

*Kopij voor het volgend nummer moet
beslist vóór de 20e in het bezit van de
redactie zijn.*

ADRESSEN HOOFDBESTUUR

- A. F. H. BUINING, Burg. Beaufortweg
10, Hamersveld, Utr., voorzitter.
- G. J. MOL, Mr. P. N. Arntzeniusweg 94,
Amsterdam O., 2e voorzitter.
- Mevr. J. GRULLEMANS—Van Berghem,
Hereweg 19, Lisse, secretaresse.
- Mej. J. J. E. van den THOORN, Pape-
gaiweg 6, Wenum, Apeldoorn, 2de
secretaresse.
- G. D. DEURSMMA, A. Stellingwerfstraat
81, Leeuwarden. Algemeen penning-
meester.
- J. A. JANSE, van Ittersumlaan 32, Ben-
nebroek.
- C. BOMMELJÉ, Gentsestraat 92, 's-Grav-
enhage, vertegenw. afd. 's-Graven-
hage.
- J. BONEFAAS, Bunschotensestraat 80,
's-Gravenhage, vertegenw. afdeling
's-Gravenhage.
- C. SMULDERS, de Vriesstraat 26, Eind-
hoven, vertegenw. afd. Eindhoven.
- C. BRAVENBOER, Kethelweg 116, Vlaar-
dingen, vertegenw. afd. Rotterdam.
- Dr. H. W. DE BOER, Molenweg 3, Haren,
Gron., vertegenw. afd. Groningen.
- Dr. H. van BEEK, Botenmakersstraat 89,
Zaandam, vertegenw. afd. Zaan-
streek.
- H. RUBINGH, van Straelenlaan 25,
Soestdijk, vertegenw. afd. Gooi en
Eemland.
- E. T. CLAEYS, de Pintelaan 333, Gent,
België, vertegenw. afd. Kaktus-
vreugde.

Nieuws uit de Afdelingen

ARNHEM EN OMSTREKEN

Op onze junivergadering in Bennekom
is van vergaderen niet veel gekomen om-
dat we in de kasjes niet uitgekoken raak-
ten. Mooie verzameling heren!

In juli houden we niet onze gewone
vergadering, maar gaan we op excursie.
In augustus geen vergadering wegens de
vacanties. In september hopen we weer
te vergaderen. We gaan dan naar onze
Zutphense leden! Over de juli excursies,
alsmede de septembervergadering krijgt
u nog nader bericht.

J. LIEVERS, secretaris,
Vrij Nederlandstraat 13 III — Arnhem.

GOOI- EN EEMLAND

De 20 leden, die op 7 juni aan de bij-
eenkomst in „De Karseboom” te Hilver-
sum deelnamen, waren in de gelegen-
heid te zien, tot welke perfectie het en-
ten van cactussen opgevoerd kan wor-
den. De heer F. Sjollema demonstreerde
met de zekerheid van een virtuoos, hoe
zaailingen, jonge planten, koppen en
cristaten op hoge of lage onderstammen
geënt kunnen worden en gaf een ver-
klaring, waarom en wanneer men tot
deze maatregel overgaat. Tijdens de bij-
eenkomst namen de leden afscheid van
de dames Hollander en Wagter, die Hil-
versum gaan verlaten, en maakten zij
kennis met het nieuwe lid van de afde-
ling, de heer Oost Lieveense.

In het administratieve gedeelte van de
vergadering werd gesproken over de
voorbereidingen voor de Algemene Ver-
gadering en over de gemaakte excursies.

W. H. SCHUSTER, secretaris.
Pieter de Hooghlaan 2 — Loosdrecht.

WIJ SPECIALISEREN IN

Vetplanten — Cactussen, alsmede Lithops

Vraagt prijslijst

voor particuliere verzamelingen.

SUCCULENTA NURSERIES (BERNARD CARP)

„Sulva”, Military Road, Hout Bay, Cape Province South Africa.

**import
export**

Cactussen en andere Succulenten

telefoon 332556
postrekening 172446

F. Jansen Leyweg 24
's-Gravenhage

ROTTERDAM

Op onze bijeenkomst van 11 juni hield de heer Brederoo uit Amsterdam voor ons een lezing over „Rebutia's en aanverwante geslachten”. Deze interessante lezing werd door ons met aandacht gevolgd en gaf aanleiding tot het stellen van vragen.

In de pauze werden een partij jonge planten, waaronder minder bekende soorten, welke wij van bevriende zijde ten verkoop hadden ontvangen, tegen zeer lage prijzen verhandeld.

Na de pauze hield de voorzitter een korte inleiding over het bestrijden van het gevreesde cactusaalpje.

Met een verloting van een groot aantal planten en een dankwoord aan de heer Brederoo werd de bijeenkomst gesloten.

Schiebroeksesingel 31 — Rotterdam.
J. L. DE SLEGTE, secretaris,

ZAANSTREEK

Zaterdagmiddag 18 juni j.l. hield de Kring Zaanstreek haar junivergadering. Hoofdschotel van het programma was de keuring van zaailingen van de wedstrijd 1959. Er waren vijf inzenders, die het de jury, bestaande uit onze gast de hr van der Velde, mevr. van Beek en de heer Helderman, bijzonder moeilijk maakte, omdat de kwaliteit van het ingezondene elkaar niet veel ontliep. Tenslotte werd mej. A. Tuyn nr 1 met 15 pnt.; zij ontving als prijs een boekwerk. Nr 2 was mevr. G. J. Kramer-de Lange met 14 punten.

Verder werd een plantenverkoop gehouden, terwijl een restant zaad van het Clichéfonds ten bate van de kas werd verkocht.

De eerstvolgende vergadering zal in de maand augustus gehouden worden.

E. J. HELDERMAN, secretaris,
Eschdoornlaan 52 — Wormerveer.

ENTSTAMMEN EN STIEFKINDEREN . . . .

Wij zouden eigenlijk van een entstam willen verlangen:

- geen ruimte innemen;
- genoegen nemen met het meest beroerde plaatsje;
- in het donker dikker worden dan in het licht;
- in tijd van 3 dagen een enorm wortelgestel ontwikkelen en liefst in diezelfde tijd 15 cm groeien.

Maar zo is het werkelijk niet.

Willen we gezonde entstammen hebben - en die zijn noodzakelijk voor het slagen van de entingen die we er op willen verrichten - dan moeten we ze een heel goed plaatsje geven, met veel licht.

Een extra goede verzorging zijn ze overigens heus wel waard, ze gaan immers onze zeldzame en moeilijke planten dienen. Behandel ze daarom zo, zoals u ze zou behandelen als er reeds op geënt was, in het volgend voorjaar zult u daar plezier van kunnen beleven.

J. Bonefaas.

VRAAG- EN AANBOD

GEVRAAGD: Eén en tweejarige zaailingen van Parodia's. Aanbiedingen met prijslijst aan: **H. ESMELJER**, Brinkerweg 1a, Bennekom (Gld.).

TER RUILING GEVRAAGD: Soorten van de geslachten Lobivia, Mediolobivia, Rebutia, Aylosteria ect., Oroya, Matucana en Mila; voor idem of andere cactussen. Ruillijsten aan **E. J. HELDERMAN**, Eschdoornlaan 52, Wormerveer.

Flinke sortering

Import - Export

Cactussen en andere Vetplanten

bij **W. J. van Kempen**

Driehuizerweg 327, Brakkestein, Nijmegen, Tel. 23377, Giro 547230